

Vanvidd

Burzum

En forskremt skikkelse i skyggen,
fillete og fattig, men vakker og rik,
fælen og forvridd, men ingen stakkar:
hun gjemmer seg så godt hun kan.

Hun er forhatt av de fleste,
men elsket av de aller beste.

Reiser gjerne langt og lenge,
hun går alene, barbeint i skiten,
på ubrukke veier, gjengrodde stier,
i dyretrakk og farlige leier.

Oppover, til himmelens rand
i lasten; galskap i bøtter og spann.
Himmelen revner når hun når opp:
hymnen tar slutt for saueflokk.

Lyse lokker, lure smil,
blåe blikk, bak sjalet
melkehvit hud, kritthvite tenner.
Latteren skremmer de fleste.